

WYK. 81V 4.2 1993
1280

**NEIL
SIMON**

MAŁA SCENA

**OKRUCHY
CZUŁOŚCI**

TEATR im. J. OSTERWY w GORZOWIE WIELKOPOLSKIM

DYREKTOR: STANISŁAW KUŹNIK

SEZON 93/94

**NEIL
SIMON**

OKRUCHY CZUŁOŚCI

(The Gingerbread Lady)

**przekład: Magdalena Ciesielska
Włodzimierz Kaczkowski**

Obsada:

Evy	Anna Zapaśnik-Baron
Polly	Edyta Milczarek
Toby	Beata Chorążykiewicz
Jimmy	Tadeusz Dobrosielski
Postaniec	Marek Jędrzejczyk
Lou	Andrzej Kietliński

**Reżyseria:
Grzegorz Stanisławiak**

**Asystent reżysera:
Marek Jędrzejczyk**

**Scenografia:
Magda Ćwiertnia**

**Inspicjent-sufler:
Janusz Kaczmarski**

Premiera wrzesień 1993

NEIL SIMON

(ur. 4.VI.1927) — pisarz, scenarzysta, autor librett i sztuk telewizyjnych. Pochodzi z Bronxu, studia odbył w Nowym Jorku.

Debiutował na Broadwayu w 1961 r. autobiograficzną sztuką „Come Blow Your Horn” (Chodź zatrabć na swojej trąbce). Debiut okazał się wielkim sukcesem autora, tytuł ten nie schodził ze sceny przez pełne dwa sezony.

Wcześniej Neil Simon zarabiał na życie jako autor monologów i skeczów do satyrycznych audycji telewizyjnych. Do dziś liczni krytycy zauważają w sztukach Simona pewną skeczowość i skłonność do zaskakujących puent.

Neil Simon w późniejszych latach wciąż potwierdzał i ugruntowywał swoją pozycję sukcesami kolejnych sztuk, m.in. „The Old Couple”, „The Star — Spomgled Girl”, „Plaza Suite”, „The Prison of Second Avenue”, „The Sunshine Boys”, „California Suite”, „The Gingerbread Lady”.

Sztuki Simona goszczą w repertuarze Broadwayu niemal bez przerw, a „Okruczy czułości” wystawione przez Teatr Powszechny w Warszawie grane były przy pełnej widowni cały sezon.

(do oprac. wykorzystano m.in. „Encyklopedię Britannicę”, t. X)

Jest oczywiste, że nurt komediopisarstwa, którego mistrzem jest Neil Simon, ma najłatwiejszą i najbezpieczniejszą drogę na Broadway. Można powiedzieć bez przesady, że niemal żadne inne nazwisko pisarza nie gwarantuje na Broadwayu nie tylko sukcesu, ale nawet natychmiastowego zainteresowania producentów. Nawet, jeśli nazwisko to brzmi Arthur Miller czy Edward Albee. Społeczna przenikliwość pierwszego z nich i psychologiczna dociekliwość drugiego są już zbyt „poważne”, zbyt „serio”, nawet zbyt „przyciębiające”; zdają się rozmiąć z dniem dzisiejszym, oczekującym zręcznych efektów i gładkiej elokwencji. (...) Ameryka nie zna specjalnych względów dla swych żyjących „klasyków”; Broadway nie zna innych argumentów prócz kasy.

(M. Karpiński, Daleko od Broadwayu)

We współczesnej dramaturgii amerykańskiej — od Neila Simona do Sama Sheparda i dalej — łatwo dostrzec trzy bardzo wyraźne kierunki; każdemu z nich patronuje odmienna tradycja. Pierwszy podąża tropem poetyckiego naturalizmu spod znaku O'Neilla i Tennessee Williama, skupiając uwagę przede wszystkim na problemach jednostki i rodziny. Drugi — to „realizm społeczny” Clifforda Odetsa i Arthura Millera, zainteresowany przede wszystkim miejscem jednostki w społeczeństwie i zatracający o problematykę polityczną. Wreszcie nurt trzeci to błyskotliwa, sprawnie napisana komedia obyczajowa, zbliżona do wzorców europejskich, której typowym przedstawicielem był George S. Kaufman. (...)

Którzy z nich pojawiają się na Broadwayu, którzy mają zamkniętą, a którzy ułatwioną drogę? Wspomniałem już uprzednio, że dramat współczesny pojawia się na Broadwayu coraz rzadziej; przede wszystkim z racji stale rosnącego ryzyka, związanego z kosztami teatralnej produkcji. Wprawdzie nakłady na wystawienie utworu dramatycznego są znacznie niższe od kosztów musicalu, nie są jednak bagatelne: wystawienie „normalnego” spektaklu na Broadwayu kosztuje tak czy inaczej od pół do miliona dolarów, natomiast z góry można spodziewać się mniejszego zainteresowania publiczności niż w przypadku musicalu. Chyba, że sztuka jest nowa komedia Neila Simona lub, że gra w niej wielka gwiazda (...)

Neil Simon jest dzisiaj chyba już ostatnim, osamotnionym spadkobiercą Kaufmana i jemu podobnych: sprawnym rzemieślnikiem komedii, rzetelnym, niezawodnym dostawcą sztuk, wypełnionych przenikliwą obserwacją psychologiczno-obyczajową i błyskotliwym, choć nie przesadnie wymyślnym humorem. Jego sztuki idealnie odpowiadają gustom publiczności, poszukują rozrywkę w dobrym wydaniu. Bohaterami Simona są przeważnie ludzie z „upper middle class”, wyższej klasy średniej, a więc ci sami, którzy wypełniają widownie teatrów Broadwayu. Odnajdują na scenie siebie, swoje przywary i śmieszności. Neil Simon pokpiwa sobie z nich dowcipnie, ale nie złośliwie; staje się zatem „ich” autorem. Nic więc dziwnego, że od ponad dwudziestu lat ten pięćdziesięciosześcioletni dziś autor (tekst pisany w 1987 r.) z regularnością maszyny święci triumfy na Broadwayu. Grano tam w tym czasie czternaście jego komedii, nie licząc kilku musicali, do których napisał libretto (...)

(M. Karpiński, Broadway i dramatopisarze)

Zastępca dyrektora: Grzegorz Kulik
Koordynator pracy artystycznej: Roma Kobus

Kierownik techniczny: Zdzisław Nowicki

Kierownicy pracowni:

plastycznej — Aleksander Kowalczyk, krawieckiej — Urszula Cichońska-Jamroz, elektrycznej — Bogdan Giżycki, fryzjersko-perukarskiej — Alfreda Nowak, akustycznej — Jan Szolomicki, brygadler sceny — Ryszard Jarek, garderobiana — Maria Murawska

Kierownik Biura Obsługi Widzów — Lidia Pauksto
Biuro Obsługi Widzów prowadzi sprzedaż biletów indywidualnych i zbiorowych, oferuje organizację uroczystości, akademii, koncertów itp. Czynne od poniedziałku do piątku w godz. 8.00—17.00, w soboty w godz. 11.00—15.00 oraz na godzinę przed rozpoczęciem przedstawienia.
Telefon Biura: 225-16.

Wydawca programu:
Teatr im. J. Osterwy w Gorzowie Wlkp.
Redakcja: Gabriela Balcerzakowa
Opracowanie graficzne: Wiesław Strzebeko *maxima ciwerta*
Redakcja techniczna: Renata Romańska
Druk: Szczec. Zakł. Graf. Zam. nr 0836/2713-26/93/1

W repertuarze:

Ray Cooney, Love and Marriage; reż. Jacek Koprowicz

Bracia Grimm, Kopciuszek; reż. Ryszard Zarewicz

Fiodor Dostojewski, Łagodna; reż. Stanisław Kuźnik

W przygotowaniu:

Sławomir Mrozek, Tango; reż. Ryszard Major

(premiera 2 października 1993)

Lucjan Rydel, Betlejem Polskie; reż. Waldemar Modestowicz

Druk i oprawa Szczecińskie Zakłady Graficzne